

Arrest

nr. 293 862 van 6 september 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16 / 4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 11 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Sierra Leone nationaliteit te bezitten.

Op 23 januari 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 februari 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 2 maart 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U beweert over de Sierra Leone nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Mapotolo, waar u opgroeide. U hebt twee broers en een zus, u bent de jongste. Uw vader was een belangrijk figuur in het genootschap genaamd Soko society. Volgens de traditie zou u ook lid moeten worden van het genootschap, maar u wilde dat niet. U wilde geen mensen kwaad doen, of vermoorden. U werd echter bedreigd om lid te worden van het Soko genootschap. In 2012 verhuisde u naar Freetown om daar te gaan werken. U werkte daar als een bewakingsagent voor een Libanese man.

In januari 2017 hebt u Sierra Leone verlaten en bent u naar Guinee gegaan. U reisde verder naar Europa, en in 2017 kwam u aan in Italië. U deed er een verzoek tot internationale bescherming maar zou er geen interview hebben gehad. U verliet Italië en u reisde verder naar België, waar u aankwam in januari 2020. Op 23 januari 2020 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. In 2022 is uw vader overleden, u hoorde dat van uw broer K.. Uw moeder verblijft nog in het dorp. Uw broers zijn na uw aankomst in België naar Freetown gegaan.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Sierra Leone vreest u het genootschap Soko, waar uw vader lid van was, en die u bedreigd hebben in uw land van herkomst. **Het CGVS oordeelt echter dat u niet geloofwaardig kon maken dat u effectief bedreigd werd om lid te worden van Soko.** Het CGVS baseert zich hiervoor ten eerste op uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de rol van uw vader binnen Soko. U verklaarde dat uw vader al lang lid was van Soko, en een soort van leider was, degene die de beslissingen nam (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Wanneer u echter gevraagd werd om te vertellen over de rol van uw vader binnen Soko, bleef u erg aan de oppervlakte en vaag, door te verklaren dat hij de beslissingen nam, en dat hij zich kon uitspreken over straffen. U kon verder ook niet verklaren wie de leider was voordat uw vader de leider was, ook al was dat een goede vriend van uw vader (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18-19).

Ten tweede kon u ook de effectieve bedreigingen, komende vanuit het Soko genootschap, niet geloofwaardig maken. U werd gevraagd om te vertellen over de bedreigingen die u kreeg, en u antwoordde vaag dat u lid moest worden van de gemeenschap. Wanneer u gevraagd werd om te preciseren van wie die bedreigingen uitkwamen, noemde u enkele voornamen, maar u wist niet wat hun familienamen waren of van welke families ze kwamen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U gaf het CGVS al bijzonder weinig informatie over de identiteit van de personen van wie de bedreigingen kwamen. Voordat de bedreigingen begonnen, had u al tegen uw vader gezegd dat u geen lid wilde worden. Daarenboven bent u ook strijdig in uw verklaringen omtrent deze bedreigingen. In eerste instantie verklaarde u voor het CGVS dat u sinds 2012 niet meer terugkeerde van Freetown naar Mapotolo (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). U was 15 jaar oud in 2012. U werd echter bedreigd in Mapotolo toen u 16 of 17 jaar oud was, beweerdelijk na uw vertrek uit het dorp naar Freetown (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U werd geconfronteerd met deze verklaringen, en u legde uit dat u eigenlijk wel nog terugkeerde naar het dorp, en bij uw moeder op bezoek ging. U ontkende bedoeld te hebben dat u nooit meer terugkeerde, maar u bleef gewoon niet lange tijd aan een stuk meer in Mapotolo. U zou dan af en toe teruggekeerd zijn nadat de problemen begonnen voor proviand voor uw moeder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Echter, dit betekent enerzijds dat u nog regelmatig terugkeerde naar de plaats waar u beweerdelijk in het geheime genootschap moest treden, en anderzijds is dit wel een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Beide aspecten hebben een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Het CGVS wijst verder op het feit dat ook uw broers al die jaren inlijving in het genootschap konden vermijden, broers die bovendien ouder waren dan u. Dit an sich ondermijnt al de ernst van de door u beweerde vervolging. Uw broers konden de inlijving beweerdelijk vermijden door louter te verklaren dat ze later wel lid zouden worden. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook dat uw broers moeten vluchten zijn naar Freetown omwille van de problemen. U legde uit dat ze niet meer terug konden keren naar het dorp Mapotolo sinds uw vader overleden was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). De oudste zoon zou immers volgens de regels van de gemeenschap de plaats van uw vader moeten innemen in het genootschap, en uw andere broer zou ook lid moeten worden. Echter, uit zijn posts

op Facebook blijkt dat uw broer A. nog in januari 2023 in Mapotolo was en daar aanwezig was bij een wedstrijd van lokale studenten. Niet alleen keerde hij terug naar Mapotolo, hij was ook aanwezig op een zeer publieke plaats. Het feit dat uw broer er klaarblijkelijk geen probleem mee heeft om openlijk en zichtbaar aanwezig te zijn in Mapotolo, ondermijnt de ernst van de vrees die u en uw familie beweerdelijk zouden hebben ten aanzien van het genootschap. U werd op deze vaststelling gewezen, en u kon enkel maar verklaren dat u niet liegt en dat u uw verklaringen op feiten baseert (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Dat is echter nog geen afdoende verklaring voor de vaststellingen met betrekking tot uw broer en zijn aanwezigheid in Mapotolo.

Ten vierde is er ook het feit dat u geruime tijd in Freetown hebt gewoond, zonder daar problemen te hebben gehad met Soko. Naar uw verklaringen, beperkte Soko zich tot uw dorp en dorpen in de omgeving (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van de ernst van uw beweerde vervolging volledig, naar Freetown gaan was immers voldoende om klaarblijkelijk onder de bedreigingen uit te komen. U werd gevraagd naar wat de laatste bedreiging was die u persoonlijk meemaakte, u legde uit dat dat in 2017 was, voordat u het land verliet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Echter, u was toen niet in Freetown, u was in uw ouderlijke woning, en er waren dan personen die met uw vader spraken en dan u kwamen bedreiggen. Ook op deze manier toonde u wederom niet aan dat u ook effectief in 2017 problemen had in Freetown die aanleiding gaven voor u om uw land van herkomst te verlaten. U hebt verder ook Freetown verlaten omdat u niet tevreden was met uw levensomstandigheden daar, niet uit een gegronde vrees tot vervolging (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22).

Tot slot stelde het CGVS ook enkele tegenstrijdigheden vast in uw verklaringen. U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook gevraagd over uw relaties. U vertelde dat u een relatie had toen u nog in uw dorp was, maar dat die ook eindigde voordat u het dorp verliet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Daarna zou u geen relaties meer hebben gehad, u vertrouwde vrouwen niet meer. Voor DVZ verklaarde u echter dat u een verloofde had genaamd M.K., waar u op dat moment als twee jaar mee verloofd was, en die in Freetown verbleef. Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud, ontkende u dat u verloofd was en dat u een relatie had toen u in Freetown was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). U gaf echter geen verklaring voor het feit dat deze informatie dan wel zo neergeschreven werd bij DVZ. In uw verklaringen voor DVZ hebt u ook geen vermelding gemaakt van uw verblijf in Freetown sinds 2012 (verklaring DVZ). Hierop gewezen legde u uit dat ze het dorp vroegen waar u vandaan kwam, en dat u dan Mapotolo zei. Echter, naast uw geboortedorp, werd er bij DVZ ook gevraagd naar uw laatste adres in uw land van herkomst en hoofdverblijfsplaatsen, hier antwoordde u "Mapotolond – dorp, bij Freetown", u maakte dus geen vermelding van letterlijk in Freetown te hebben gewoond. Dergelijke tegenstrijdigheden hebben een negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren en betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 13 februari 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. BBC, ‘We failed to reach Europe – now our families disown us’, 14 november 2019. Beschikbaar op: <https://www.bbc.com/news/stories-50391297>.

4. The New Humanitarian, *Destination Europe: Homecoming*, 18 juni 2018. Beschikbaar op: <https://www.thenewhumanitarian.org/special-report/2018/06/18/Europe-migration-homecoming>.”

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de

toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart Sierra Leone te zijn ontvlucht omdat hij werd bedreigd opdat hij lid zou worden van het Sokogenootschap. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij wordt bedreigd opdat hij lid zou worden van het Sokogenootschap. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers kennis over de activiteiten van zijn vader binnen het Sokogenootschap vaag en gebrekkig is. Nochtans zou zijn vader een soort leider zijn geweest, aldus verzoeker. Evenmin weet verzoeker wie de leider was voor zijn vader dit werd, hoewel deze eerdere leider een goede vriend van verzoekers vader zou zijn geweest;

(ii) verzoeker amper informatie kan geven over de identiteit van de personen van het Sokogenootschap die hem zouden hebben bedreigd. Voor aanvang van de bedreigingen had verzoeker zijn vader reeds ingelicht dat hij geen lid wilde worden van het genootschap. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af: *"In eerste instantie verklaarde u voor het CGVS dat u sinds 2012 niet meer terugkeerde van Freetown naar Mapotolo (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 5). U was 15 jaar oud in 2012. U werd echter bedreigd in Mapotolo toen u 16 of 17 jaar oud was, beweerdelijk na uw vertrek uit het dorp naar Freetown (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). U werd geconfronteerd met deze verklaringen, en u legde uit dat u eigenlijk wel nog terugkeerde naar het dorp, en bij uw moeder op bezoek ging. U ontkende bedoeld te hebben dat u nooit meer terugkeerde, maar u bleef gewoon niet lange tijd aan een stuk meer in Mapotolo. U zou dan af en toe teruggekeerd zijn nadat de problemen begonnen voor proviand voor uw moeder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Echter, dit betekent enerzijds*

dat u nog regelmatig terugkeerde naar de plaats waar u beweerdelijk in het geheime genootschap moest treden, en anderzijds is dit wel een tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Beide aspecten hebben een negatief effect op de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.”;

(iii) verzoekers oudere broers steeds inlijving bij het Sokogenootschap konden vermijden, hetgeen de ernst van verzoekers vrees ondermijnt. Verzoekers bewering dat zijn broers naar Freetown dienden te vluchten na het overlijden van hun vader, is niet te rijmen met de vaststelling op de Facebookpagina van verzoekers broer A. dat deze in januari 2023 nog naar het dorp Mapotolo terugkeerde en een publieke wedstrijd van lokale studenten bijwoonde;

(iv) de ernst van verzoeker vrees eens te meer wordt ondermijnd, waar dient vastgesteld dat verzoeker in Freetown geen problemen ondervond met het Sokogenootschap. Verzoeker verklaarde dat hij Freetown verliet omdat hij er niet tevreden was met de levensomstandigheden;

(v) verzoeker bijkomende tegenstrijdige verklaringen aflegt inzake zijn relatie en verblijfplaatsen in zijn land van herkomst: *“U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS ook gevraagd over uw relaties. U vertelde dat u een relatie had toen u nog in uw dorp was, maar dat die ook eindigde voordat u het dorp verliet (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). Daarna zou u geen relaties meer hebben gehad, u vertrouwde vrouwen niet meer. Voor DVZ verklaarde u echter dat u een verloofde had genaamd M.K., waar u op dat moment als twee jaar mee verloofd was, en die in Freetown verbleef. Toen u hiermee geconfronteerd werd tijdens het persoonlijk onderhoud, ontkende u dat u verloofd was en dat u een relatie had toen u in Freetown was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 7). U gaf echter geen verklaring voor het feit dat deze informatie dan wel zo neergeschreven werd bij DVZ. In uw verklaringen voor DVZ hebt u ook geen vermelding gemaakt van uw verblijf in Freetown sinds 2012 (verklaring DVZ). Hierop gewezen legde u uit dat ze het dorp vroegen waar u vandaan kwam, en dat u dan Mapotolo zei. Echter, naast uw geboortedorp, werd er bij DVZ ook gevraagd naar uw laatste adres in uw land van herkomst en hoofdverblijfplaatsen, hier antwoordde u “Mapotolond – dorp, bij Freetown”, u maakte dus geen vermelding van letterlijk in Freetown te hebben gewoond. Dergelijke tegenstrijdigheden hebben een negatieve impact op uw algemene geloofwaardigheid.”*

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat hij heeft verteld wat hij wist over de rol van zijn vader binnen het Sokogenootschap, dat hij zelf geen lid was, dat hij nog een kind was toen zijn vader leider werd en dat deze hem niet alles vertelde, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen. Indien verzoeker daadwerkelijk meent dat hij internationale bescherming behoeft in het kader van het lidmaatschap van zijn vader bij het Sokogenootschap, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de precieze rol en taken van zijn vader binnen dit genootschap, waar verzoeker evenwel in gebreke blijft. De Raad wijst erop dat verzoeker de mogelijkheid had om zich bij zijn oudere broers te informeren. Ook ter terechtzitting geeft verzoeker geen bijkomende informatie. Waart verzoeker stelt als volgt: *“Hij weet dat zijn vader betrokken was bij de ceremonie voor nieuwe leden. Evenzo rapporteerden de leden eventuele problemen aan zijn vader. Zijn vader stond in voor het regelen van conflicten en voor het bepalen van de gepaste straffen.”*, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde een ander licht te werpen op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat verzoekers kennis over de taken en rol van zijn vader binnen het Sokogenootschap vaag en gebrekkig is. De Raad wijst erop dat deze vage en gebrekkige kennis afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het lidmaatschap van verzoekers vader bij het Sokogenootschap en bijgevolg eveneens aan de problemen die verzoeker beweert omwille hiervan te kennen.

Verder stelt verzoeker dat hij zijn dorp Mapotolo in 2012 verliet en dat hij er enkele keren terugkeerde om zijn zieke moeder geld toe te stoppen, doch zonder dat hij er overnachtte of dat er iemand van zijn bezoeken op de hoogte was. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens doorheen zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde dat hij, nadat hij naar Freetown ging, doch enkele keren naar Mapotolo terugkeerde, niet in Mapotolo overnachtte. Deze *post factum* toevoeging kwam duidelijk na reflectie tot stand na confrontatie met de motieven van de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is geenszins ernstig. De vaststelling dat verzoeker, nadat hij naar Freetown verhuisde, nog meermaals naar zijn dorp terugkeerde, alwaar hij de kern van zijn vrees situeert, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van deze vrees. Of hij louter terugkeerde om zijn zieke moeder geld toe te stoppen en of hij hier dan al niet overnachtte, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoeker stelt als volgt: *“De eerste keer dat de verzoeker begreep dat ervanuit werd gegaan dat hij zich bij de Soko genootschap zou aansluiten, was toen een groep oudere mannen naar het huis van zijn vader kwamen en hem aanspraken. Ze vertelden hem wat de gevolgen zouden zijn indien hij zou blijven weigeren zich aan te sluiten...”*, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstig verweer teneinde een ander licht te werpen op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij effectief door leden van het Sokogenootschap werd bedreigd.

Voorts voert verzoeker aan dat zijn broers inlijving konden vermijden *“door middel van smoezen”*, doch dat eerlijkheid voor hemzelf belangrijk is en dat hij weigert te liegen. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Indien verzoekers broers inlijving bij het Sokogenootschap konden vermijden door eenvoudigweg enkele smoezen aan te voeren, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoeker heden nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoekers beweerde eerlijkheid en zijn weigering om te liegen staan niet in verhouding tot de door hem voorgehouden ernst van de bedreigingen ten aanzien van zijn leven. Verder betoogt verzoeker dat hij enkel met zijn broer K. spreekt en niet met zijn broer A., zodat hij niet weet hoe A. erin slaagde om naar Mapotolo terug te keren en of hij daar problemen ondervond. Het is geenszins geloofwaardig dat verzoeker hiernaar niet zou kunnen informeren bij zijn broer K., met wie hij wel nog contact heeft, en/of dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om – eventueel via K. – alsnog met A. contact op te nemen. Waar verzoeker in twijfel trekt dat er in Mapotolo daadwerkelijk een wedstrijd van lokale studenten heeft plaatsgevonden, brengt hij geen enkel objectief stuk bij ter staving van zijn beweringen. Uit de Facebookpagina van A. (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat deze wel degelijk in januari 2023 nog in Mapotolo verbleef bij een publieke wedstrijd van lokale studenten. Dat vooral de situatie van K. erop achteruit zou zijn gegaan sedert het overlijden van hun vader, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker stelt als volgt: *“Gedurende verzoekers tijd in Freetown, leefde hij voortdurend in angst. Hij leefde met het zwaard van Damocles boven zijn hoofd: op een dag zou er iets gebeuren. Hij vertrok voor het zover kon komen...”*, komt hij niet verder dan het *post factum* aandikken van zijn vluchtrelaas, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen immers geen melding van een vrees dat de leden van het Sokogenootschap hem ook in Freetown zouden komen bedreigen en verklaarde, integendeel, dat de genootschap zich beperkt tot zijn dorp en de omliggende dorpen.

Verder voert verzoeker aan dat de tolk tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen Krio sprak. Dit blijkt nochtans niet uit de stukken in het administratief dossier, waarin wordt gesteld dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker in het Krio werd voorgelezen (administratief dossier, stuk 8). Verzoeker maakte bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hiervan geen melding en vermeldde pas een probleem met de tolk tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wanneer hij met zijn verklaringen tijdens dit interview werd geconfronteerd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4 en 8). Zulke gang van zaken is geenszins ernstig. Redelijkerwijze kan van verzoeker worden verwacht dat hij reeds tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakt van vertaalproblemen, minstens dat hij zich hiervan nadien vergewist en dit meldt bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, *quod non*.

Waar verzoeker verder stelt dat M.K. zijn vriendin was en niet zijn verloofde en dat hij hun relatie beëindigde toen hij naar Freetown verhuisde omdat de afstand tussen Freetown en Mapotolo te groot was om een relatie te onderhouden en omdat M.K. had gelogen en hem had bedrogen, komt hij niet verder dan het op gekunstelde wijze *post factum* trachten te verzoenen van zijn eerdere tegenstrijdige verklaringen, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt. Waar verzoeker betoogt als volgt: *“Wat betreft het adres, wenst de verzoeker te verduidelijken dat er in Mapotolo geen adressen*

gebruikt werden omdat het dorp zodanig klein was. "Zijn" huis ligt in het dorp. In Freetown had hij nooit een eigen plek, hij overnachtte eerst bij een vriend en nadien op zijn werkplaats. Wanneer de verzoeker naar zijn laatste adres wordt gevraagd, verwijst hij naar het huis in Mapotolo, omdat dit eigendom was van zijn familie.", dient erop gewezen dat hem bij de Dienst Vreemdelingen zaken niet naar een specifiek adres werd gevraagd, maar wel naar de plaatsen waar hij heeft verbleven voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, zodat redelijkerwijze wel degelijk kan worden verwacht dat hij melding maakt van zijn verblijf in Freetown, ook al verbleef hij daar bij een vriend en op zijn werkplaats. De Raad wijst er te dezen nog op dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoeker gedurende vijf jaar, van 2012 tot 2017, in Freetown zou verblijven zonder hier ooit een verblijfsadres te hebben gehad. Verzoeker legt geen documenten voor ter staving van zijn identiteit en nationaliteit, zodat zijn verklaringen over zijn precieze levensomstandigheden in zijn land van herkomst slechts blote beweringen zijn. Gezien de voorgaande vaststellingen, dient besloten dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn levensomstandigheden in Sierra Leone voorafgaand aan zijn vertrek. Aldus blijft verzoeker in gebreke te voldoen aan de op hem rustende medewerkingsplicht. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Dat verzoeker hier in gebreke blijft, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit twee internetartikelen (verzoekschrift, stukken 3 en 4) inzake personen van Sierra Leone die na een verblijf in Europa terugkeren naar hun land van herkomst en daar problemen ondervinden omwille van stigmatisering en discriminatie, dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dus niet volstaat teneinde de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas alsnog te herstellen. In zoverre verzoeker, los van zijn vluchtrelaas, meent nood te hebben aan internationale bescherming omwille van discriminatie en stigmatisering wegens zijn verblijf in Europa indien hij naar zijn land van herkomst zou moeten terugkeren, dient erop gewezen dat om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen nood aan subsidiaire bescherming in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker komt immers niet verder dan het verwijzen naar en citeren uit twee internetartikelen zonder evenwel concreet te duiden waarom hij in zijn persoonlijk geval vreest gediscrimineerd en/of gestigmatiseerd te worden omwille van zijn verblijf in Europa en/of zijn terugkeer naar Sierra Leone. Evenmin duidt verzoeker *in concreto* aan waarom en/of op welke wijze hij persoonlijk zou worden gediscrimineerd en/of gestigmatiseerd. Een verwijzing naar louter algemene informatie volstaat geenszins om deze nood aan internationale bescherming concreet aannemelijk te maken. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt immers geenszins dat er in Sierra Leone sprake is van een veralgemeende groepsvervolging van terugkeerders uit Europa, laat staan dat deze groepsvervolging zou bestaan uit discriminatie en/of stigmatisering die dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf overigens geen enkele melding van deze vrees.

5.3. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.4. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Sierra Leone zou hebben gekend.

6.4. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Sierra Leone actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER